

ЯВОРИ

Край пжтя нѣмъ, въ печаль привели клони,
безмълвно яворитѣ се люлѣятъ;
задъ тѣхъ луната скритомъ сълзи рони,
и призрази самотни се чернѣятъ. . .

По пжтя, въвъ безпжтица залутани,
въ гърдитѣ съ болка натежала, азъ и ти,
безъ домъ, катъ птици презъ нощта прокудени,
вървимъ следъ сѣнката на рухнали мечти.

.
.

Край пжтя нѣмъ, въ печаль привели клони,
безмълвно яворитѣ се люлѣятъ;
задъ тѣхъ луната скритомъ сълзи рони,
и призрази самотни се чернѣятъ.